॥ ಅಥಃ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ಮುವತ್ತೊಂದು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಹಿಂದಿನಧ್ಯಾಯದಲಾಯಿತು ಕಥನ । ಸಪ್ತ ಶೃಂಗಿಯ ಭಕ್ತನ ಕಥನ ।
ಮಾಧವರಾಯನ ಹರಕೆಯ ಪೂರ್ಣ । ಸಾಯಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು ॥ 1

ಸ್ವಪ್ನದಲಿ ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟರು ಹೇಗೆ । ಖುಶಾಲಶೇಟ ಮತ್ತು ರಾಮಲಾಲರಿಗೆ ।
ಆನಿರ್ವಾಣ ರಾಮಲಾಲನನು ಹೇಗೆ । ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು ॥ 2

ಅದಕಿಂತ ಅಪೂರ್ವ ಈ ಕಥೆ ಇರುವದು । ಶ್ರೋತೃಗಳು ಸಾದರರಾಗಿ ಕೇಳುವದು ।
ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನಸ ಸರೋವರಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು । ಹೇಗೆ ನಿಜಮುಕ್ತಿಯ ಪಡೆದ ॥ 3

ಮಾನಕರ,ನೂಲಕರ, ಮೇಘಾ ಇವರಿಗೆ । ಅವರಿಷ್ಟವ ಪೂರೈಸಿಕೊಟ್ಟರು ಹೇಗೆ ।
ಇವರಂತೂ ಮಾನವರು ಆದರೆ ಕ್ರೂರ ಹುಲಿಗೆ । ನಿಜಪದದಲಿ ಸ್ಥಾನವನಿತ್ತರು ॥ 4

ಕಥೆಗಳಿರುವವು ಬಹಳ ವಿಸ್ತೃತ । ಬಹಳ ವಿಸ್ತಾರವಾದೀತು ಗ್ರಂಥ ।
ಅದಕೆ ಹೇಳುವೆನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ । ಅದರ ಸಾರ ನಿಜಹಿತಸಾಧಕವಿದೆ ॥ 5

ಅಂತಕಾಲದಲಿದ್ದಂತೆ ಮತಿ । ಅದರಂತೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಲಭಿಸುವದು ಗತಿ ।
ಕೀಟ ಹೊಂದುವದು ಭ್ರಮರ ಸ್ಥಿತಿ । ಹರಿಣ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಜಡಭರತನಾದ ॥ 6

ಅಂತಕಾಲದಿ ಎಲ್ಲಿರುವದು ಮನ । ಅದೇ ರೂಪದಲಿ ಪುನರ್ಜನನ ।
ಮನವಿರಲು ಭಗವತ್ಪಾದದಲಿ ಲೀನ । ಜನ್ಮವಿಹೀನನವಾಗುವನವ ॥ 7

ಇದಕಾಗಿಯೇ ನಾಮಸ್ಮರಣ । ಅದ ರೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದೇ ಕಾರಣ ।
ಪ್ರಸಂಗದಲಿ ಆಗಬಾರದು ಮತಿ ಹೀನ । ಕೊನೆಗೂ ನೆನಪುಳಿಯಬೇಕೆಂದು ॥ 8

ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಿದ್ದ । ಅಂತಕಾಲದಲಿ ಮರೆತುಹೋದ ।
ಕೊನೆಗೂ ವ್ಯರ್ಥವೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ್ದ । ಅದಕಾಗಿ ಸತ್ಸಂಗವಿರಬೇಕು ॥ 9

ಅದಕಾಗಿಯೇ ಭಾವಾರ್ಥಿ ಭಕ್ತರು । ಜೀವವ ಸಂತರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವರು ।
ಗತಿ ನಿರ್ಗತಿಗಳವರು ತಿಳಿದಿರುವರು । ಕೊನೆಯ ಜೊತೆಗಾರ ಅವನೊಬ್ಬ ॥ 10

ಈ ಅರ್ಥದ ಮಧುರ ಕಥೆ । ಸಾಯಿ ಎದುರಲಿ ನಡೆದ ವಾರ್ತೆ ।
ಕೇಳಿದರೆ ತಿಳಿಯುವದು ಭಕ್ತವತ್ಸಲತೆ । ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರದು ಶ್ರೋತೃಗಳಗೆ ॥ 11

ಎಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸ, ಶಿರಡಿಯೆಲ್ಲಿ । ಮಾನಸ ಸರೋವರದ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಿ ।
ಭಕ್ತರ ಗಳಿಗೆ ತುಂಬಲು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ । ಚರಣಕೆಳಕೊಂಡು ಬರುತಿದ್ದರು ॥ 12

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಮದ್ರಾಸಿ । ವಿಜಯಾನಂದನೆಂಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ।
ಮಾನಸ ಸರೋವರಕೆ ಮದ್ರಾಸ ತ್ಯಜಿಸಿ । ಮಹದುಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಹೊರಟನು ॥ 13

ಒಬ್ಬ ಜಪಾನೀ ಪ್ರವಾಸಿಯದು । ಮಾನಸ ಸರೋವರದ ನಕ್ಷೆ ತೆಗೆದದ್ದು ।
ಅದ ನೋಡಿ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ ಮನಸಿನದು । ದರ್ಶನದ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ॥ 14

ದಾರಿಯಲಿ ಶಿರಡಿ ಹತ್ತಿತ್ತು । ಬಾಬಾರ ಪ್ರಭಾವ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು ।
ದರ್ಶನದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನು ಹೊತ್ತು । ಸ್ಥಳವ ಹುಡುಕುತ ಬಂದನಾತ ॥ 15

ಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜ ದೊಡ್ಡ ಸಂತರು । ಕೀರ್ತಿಮಂತ ಜಗವಿಖ್ಯಾತರು ।
ದರ್ಶನಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದವರು । ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗದಲಿ ತಡೆದರು ॥ 16

ಹರಿದ್ವಾರದ ಸ್ವಾಮೀ ಸೋಮದೇವಜಿಯರು । ಆಗ ಶಿರಡಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು ।
ಸಹಜದಲ್ಲೇ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದರವರು । ಕೂಡಿದ ಭಕ್ತ ಸಮೂಹದಲಿ ॥ 17

ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳವರಿಗೆ ಕೇಳಿದರು । ಮಾನಸ ಸರೋವರವಿಲ್ಲಿಂದೆಷ್ಟು ದೂರು ।
ಇಲ್ಲಿಂದ ಐದುನೂರು ಮೈಲು ಎಂದರು । ಗಂಗೋತ್ರಿಯ ಮೇಲ್ಗಡೆ ॥ 18

ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಮ ಬೀಳುವದು । ಐವತ್ತು ಹರದಾರಿಗೊಮ್ಮೆ ಭಾಷೆ ಬದಲಿಸುವದು ।
ಭೂತಾನವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬರುವದು । ಅದರಿಂದ ಪರಸ್ಥರನು ಪೀಡಿಸುವರು ॥ 19

ಸ್ವಾಮಿ ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳನ । ಕೇಳಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾದ ಖಿನ್ನ ।
ಕೆಡಕೆನಿಸಿಕೊಂಡಿತನವನ ಮನ । ಚಿಂತಾಮಗ್ನನಾದನು ॥ 20

ಆಯಿತು ಸಾಯಿ ಬಾಬಾರ ದರ್ಶನ । ಮಾಡಿದರು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮನ ।
ಚಿತ್ತವಾಯಿತು ಸುಪ್ರಸನ್ನ । ಆಸನ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತರು ॥ 21

ಆಗ ಬಾಬಾ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದರು । ಅವರು ಜನರಿಗೆಂದರು ।
ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನಿಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸೆಂದರು । ಇವನ ಸಂಗತಿ ಸರಿಯಲ್ಲ ॥ 22

ಮೊದಲೇ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಹೊಸಬನವ । ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಗೆ ಬಾಬಾರ ಸ್ವಭಾವ ।
ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ನಾಚಿದನವ । ಬಾಬಾರ ಸೇವೆಯ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತ ॥ 23

ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ದರಬಾರು ನಡೆದಿತ್ತು । ಜನ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿತ್ತು ।
ಭಕ್ತರಿಂದ ಉಪಚಾರ, ಪೂಜಾಸಂಭಾರ ನಡೆದಿತ್ತು । ನೋಡಿ ತಣ್ಣಗಾದನವ ॥ 24

ಒಬ್ಬರು ಬಾಬಾರ ಪಾದ ತೊಳೆದರು । ತೀರ್ಥದ ಸೌಟಿನಲಿ ಅಂಗುಷ್ಠ ತೀರ್ಥ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು
।ಶುದ್ಧ ಸದ್ಭಾವದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು । ನೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡರು ಕೆಲವರು ॥ 25

ಯಾರೋ ಗಂಧ ಹಚ್ಚಿದರು । ಯಾರೋ ಸುಗಂಧಿತ ಎಣ್ಣೆ ಪೂಸಿದರು ।
ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಶೂದ್ರಾದಿಗಳೆಂಬದ ಮರೆತರು । ಜಾತಿ ನಿರ್ಬಂಧವ ಮೀರಿ ॥ 26

ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದರೂ ಬಾಬಾರಿಗೆ । ಅನುರಾಗ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದಿತು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ।
ತಿರುಗಿ ಹೋಗಲು ಹೆಜ್ಜೆ ಏಳದವನಿಗೆ । ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳ ಬಿಟ್ಟು ಕದಲದಾದ ॥ 27

ಎರಡು ದಿನವಿದ್ದ ಶಿರಡಿಯೊಳಗೆ । ಅಷ್ಟರಲಿ ಪತ್ರವೊಂದು ಬಂದಿತು ಅವನಿಗೆ ।
ಊರಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯವಸ್ಥೆ ತಾಯಿಗೆ । ಅದರಿಂದ ಉದಾಸನಾದನಾತ ॥ 28

ತಾಯಿಯ ನೋಡಬೇಕೆನಿಸಿತು ಮನಕೆ । ತಿರುಗಿ ಹೋಗಬೇಕಿನ್ನು ಸ್ವದೇಶಕೆ ।
ಆದರೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಏಳದಾಯಿತು ಹೋಗುವದಕೆ । ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯ ಪಡೆಯದೆ ॥ 29

ಬಳಿಕ ಆ ಪತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ । ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಮಶೀದಿಯತ್ತ ಹೋದ ।
ಬಾಬಾರಿಗೆ ವಿನಂತಿಸ ತೊಡಗಿದ । ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯ ನಿವೇದಿಸಿ ॥ 30

ಈ ಮಾರ್ಗಸ್ಥನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆ ಮಾಡಿ । ಪ್ರಸನ್ನ ಚಿತ್ತರಾಗಿ ಅನುಜ್ಞೆ ನೀಡಿ ।
ಮಾತೆಯ ನೋಡುವ ಇಚ್ಛೆ ಮನದಿ । ಮಹಾರಾಜ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರೇ ॥ 31

ಬಾಬಾರ ಚರಣ ಹಿಡಿದ ಓಡಿಬಂದು । ಆಜ್ಞೆ ನೀಡಬೇಕು ದಯಾಸಿಂಧು ।
ತಾಯಿ ಕಂಠದಲಿ ಪ್ರಾಣ ಹಿಡಿದು । ನೆಲಹಿಡಿದು ಮಲಗಿರಬೇಕು ॥ 32

ನೋಡುತಿರಬೇಕು ನನ್ನ ಹಾದಿ । ದೃಷ್ಟಿ ಭೆಟ್ಟಿಯನ್ನಾದರೂ ಆಗಗೊಡಿ ।
ಅಸಹ್ಯ ಕಷ್ಟಗಳ ಸಹಿಸಬಹುದು । ಸುಖದಿಂದ ಪ್ರಾಣಬಿಡಬಹದು ॥ 33

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರು ಅಂತರ್ಜ್ಞಾನಿಗಳಿದ್ದು । ಅವನದೇ ಆಯುಷ್ಯ ಮುಗಿದದ್ದು ತಿಳಿದು ।
ನುಡಿದರಾಗ ಏನೆಂಬದು । ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಆಲಿಸಿರಿ ॥ 34

ಇದ್ದಾಗ ಮಾತೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇಷ್ಟೊಂದು । ಈ ವೇಷವನೇತಕೆ ಧರಿಸಿದ್ದು ।
ಈ ವೇಷಕೆ ಮಮತ್ವ ಶೋಭಿಸದು । ಕಾವಿ ಬಟ್ಟೆಗೇ ಕಲಂಕ ಹಚ್ಚಿದೆ ॥ 35

ಹೋಗಿ ಶಾಂತನಾಗಿ ಕುಳಿತಿರು । ಕಳೆಯಲಿ ಎರಡು ದಿನಗಳಾದರೂ ।
ಮನದ ಧೈರ್ಯವ ಬಿಡದಿರು । ಆಮೇಲೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಾ ॥ 36

ವಾಡೆಯಲಿ ಬಹಳ ಕಳ್ಳರಿರುವರು । ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರು ।
ಸರ್ವಸ್ವವನೇ ಅಪಹರಿಸಿಯಾರು । ಅನಿವಾರ ಹೊಡೆತ ಹಾಕಿಯಾರು ॥ 37

ವೈಭವವೆಂದಿಗೂ ಅಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತ । ಯಾವಾಗಲೂ ತಿಳಿದಿರು ಈ ಶರೀರ ಅನಿತ್ಯ ।
ಮೃತ್ಯು ನಿಂತಿರುವದು ಸನ್ನಿಹಿತ ನಿತ್ಯ । ಧರ್ಮವ ಜಾಗ್ರತವಿಡಬೇಕು ॥ 38

ದೇಹ ಸ್ತ್ರೀ ಪುತ್ರಾದಿಗಳಲಿ । ಅಹಂ ಅಭಿಮಾನವಿರುವದು ಲೋಕದಲಿ ।
ಅದರಿಂದಾಗಿ ತಾಪತ್ರಯಗಳಲಿ । ಐಹಿಕದ ಅನರ್ಥವಿದನೆಂಬರು ॥ 39

ಪಾರಲೌಕಿಕ ಅನರ್ಥ ಎರಡನೆಯದು । ಪರಲೋಕದಿಚ್ಛೆ ಮಾಡುವ ಜನರದು ।
ಪರಲೋಕವೂ ಮೋಕ್ಷಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾಗಿರುವದು । ಮರಳಿ ಬರಬೇಕಿಲ್ಲಿ ಎಂದಾದರೂ ॥ 40

ಪುಣ್ಯ ಸಂಚಯವಲ್ಲಿ ಆಗುವದಿಲ್ಲ । ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ ।
ಪತನ ಭಯವಿರುವದು ಪುಣ್ಯ ಮುಗಿದಾಗೆಲ್ಲ । ನಿಃಸಂಶಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೂ ॥ 41

ಐಹಿಕ ಆಮುಷ್ಮಿಕಗಳಿವು । ಅನರ್ಥಾವಹ ಈ ಎರಡೂ ಭೋಗಗಳಿರುವವು ।
ನಿಃಶೇಷ ಅವುಗಳ ತ್ಯಾಗವು । ಆನಂದೋತ್ಪಾದನೆಯ ಮೂಲವು ॥ 42

ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತವರು । ಅಚಲ ಹರಿಪದವ ಹಿಡಿದವರು ।
ಅವರ ಬಂಧನದ ಕಟ್ಟು ಹರಿಯುವದು । ಅವಿದ್ಯೆಯು ಅಲ್ಲಿರಲಾರದು ॥ 43

ಹರಿ ಭಜನ ಸ್ಮರಣದಲಿರುವದು । ಪಾಪ ತಾಪ ದೈನ್ಯ ಪರಿಹರಸುವದು ।
ಭಕ್ತಿ ಭಾವದಿ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುವದು । ಅದರಿಂದವ ಕಷ್ಟದಿ ಸಹಾಯಕೆ ಒದಗುವ ॥44

ನಿನ್ನ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಪುಣ್ಯವೆಂದು । ಬಂದೆ ಈ ಸ್ಥಾನವ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ।
ಇನ್ನು ನನ್ನ ಮಾತಿನತ್ತ ಚಿತ್ತವಿಡು । ಜೀವದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೋ ॥ 45

ನಾಳೆಯಿಂದ ಭಾಗವತದ್ದು । ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡುವದು ।
ಮೂರು ಸಪ್ತಾಹ ಆ ಗ್ರಂಥದ್ದು । ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನಸಿನಿಂದ ॥ 46

ವಾಸನೆಗಳನೆಲ್ಲ ದೂರಮಾಡಿ । ಈ ಗ್ರಂಥದ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿ ।
ಇಲ್ಲವೇ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಓದಿ । ನಿದಿಧ್ಯಾಸದಲಿರಬೇಕು ॥ 47

ಪ್ರಸನ್ನನಾಗುವನದರಿಂದ ಭಗವಂತ । ಸರ್ವ ದುಃಖಗಳದಾಗುವದು ಅಂತ ।
ಮಾಯಾ ಮೋಹಗಳಾಗುವವು ಶಾಂತ । ಅತ್ಯಂತ ಸೌಖ್ಯ ಲಭಿಸುವದು ॥ 48

ಆಗಿ ನೀನು ಶುಚಿರ್ಭೂತ । ಇಟ್ಟು ಹರಿಚರಣದಲಿ ಚಿತ್ತ ।
ಸಾಂಗವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸು ಈ ವ್ರತ । ಮೋಹ ನಿರ್ಮುಕ್ತನಾಗುವಿ ॥ 49

ಸಂನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದೆ ದೇಹಕೆ ಅಪಾಯ । ಇದ ನೋಡಿ ಬಾಬಾ ಉಪಾಯ ।
ಯೋಜಿಸಿ ಓದಿಸಿದರು ರಾಮ ವಿಜಯ । ಅದರಿಂದ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುವ ॥ 50

ಬೆಳಗಿನಲೆದ್ದು ಮರುದಿನ । ಮುಗಿಸಿ ಮುಖಮಾರ್ಜನ ಸ್ನಾನ ।
ಬಾಬಾರಿಗರ್ಪಿಸಿ ಪುಷ್ಪಗಳನ । ಚರಣಧೂಲಿಯ ವಂದಿಸಿದರು ॥ 51

ಬಗಲಲಿ ಭಾಗವತವ ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು । ಓದಲು ಏಕಾಂತಬೇಕೆಂದು ।
ಲೇಂಡಿ ಸ್ಥಾನವು ಶಾಂತವಿರುವದೆಂದು । ಅವರ ಮನಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿತು ॥ 52

ಹೋಗಿ ಆಸನ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತರು । ಪಾರಾಯಣವ ಆರಂಭಿಸಿದರು ।
ಭಗವರಾಯಣ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳವರು । ಎರಡು ಸಪ್ತಾಹಗಳ ಮುಗಿಸಿದರು ॥ 53

ಮಾಡಬೇಕಿನ್ನು ಸಪ್ತಾಹ ಮೂರನೆಯದು । ಅನುವಾಗ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆ ಬಂದು ।
ಅಶಕ್ತತೆ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದ್ದು । ಅರ್ಧಕ್ಕೇ ಬಿಟ್ಟರು ಓದುವರು ॥ 54

ವಾಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದು । ಕಷ್ಟದಿಂದೆರಡು ದಿನ ಕಳೆದು ।
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮೂರನೆಯ ದಿನದಂದು । ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ ॥ 55

ಫಕೀರ ಬಾಬಾರ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ । ಇಟ್ಟ ತನ್ನ ತಲೆ ।
ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಸ್ಥಿರನಾದನಲ್ಲೇ । ಮುಕ್ತ ಶರೀರ ವಿದೇಹಿ ॥ 56

ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ದೇಹಾವಸಾನ । ಮಾಡಲು ಬಾಬಾರಿಗೆ ನಿವೇದನ ।
ಇತ್ತರವರು ಆಜ್ಞಾಪನ । ದೇಹವ ದಿನವೆಲ್ಲ ಇಡಬೇಕೆಂದು ॥ 57

ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಾಣ । ಅದು ಬರುವದೇ ತಿರುಗಿ ಇನ್ನು ।
ಆದರೂ ಬಾಬಾರ ಶಬ್ದ ಪ್ರಮಾಣ । ದೇಹವ ಜೋಪಾನವಾಗಿಟ್ಟರು ॥ 58

ಇಷ್ಟರಲೇ ದೇಹವ ಹೂಳಬಾರದು । ಅವನ ಪುನರ್ಜೀವನವಾಗಬಹುದು ।
ಜನರು ಈ ಆಶೆಯನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು । ದೇಹದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದರು ॥ 59

ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಅದು ಫಲಿಸಿತು । ನಿವಾರಸಿ ಪ್ರೇತವ ರಕ್ಷಿಸಲಾಯಿತು ।
ಪೋಲೀಸರ ಸಂಶಯ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು । ಸತ್ತವನೆಂತು ಬದುಕಿಯಾನು ॥ 60

ಸತ್ತವರನು ಹೇಗೆ ಎಬ್ಬಿಸುವದು । ಬಾಬಾರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲವೇ ಇದು ।
ಚೌಕಶಿ ಇಲ್ಲದೇ ಹೂಳಿ ಬಿಡುವದು । ಇದು ಮಾತ್ರಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ॥ 61

ನಿವಾರಸಿಗಳ ಧಣಿಗಳು ಅರಸರು । ಆಕಸ್ಮಿಕ ಮರಣದ ಬಗ್ಗೆ ಚೌಕಶಿ ಮಾಡಿದರು ।
ಅದಾಗುವ ಮೊದಲು ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು । ಎಂದಾಗಬಾರದೆಂದು ನೆಪ ಹೇಳಿದರು ಬಾಬಾ ॥ 62

ಮುಂದೆ ಅದೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು । ಅಂತ್ಯ ಸಂಸ್ಕಾರವೂ ಆಯಿತು ।
ಯೋಗ್ಯ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕುರಿತು । ಸಂನ್ಯಾಸಿಯ ದೇಹವನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರು ॥ 63

ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆಯನು । ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು ।
ಕೇಳಬೇಕಿತ್ತು ಲಕ್ಷವನು । ಬಾಬಾರ ವ್ಯಾಪಕತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರವದು ॥ 64

ಭಕ್ತನೊಬ್ಬ ಬಾಳಾರಾಮ ಎಂಬವ । ಮಾನಕರ ಎಂಬ ಉಪನಾಮದವ ।
ಬಾಬಾರ ಪರಮಭಕ್ತನವ । ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮಿಯಾಗಿದ್ದ ॥ 65

ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಅವರ ಅರ್ಧಾಂಗಿ । ಪಂಚತ್ವವನು ಹೊಂದಲಾಗಿ ।
ಆಶ್ರಮ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಯವಾಗಿ । ಸ್ಥೈರ್ಯ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೂ ಪರಮೈಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೇರಿದರು ॥ 66

ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಫಲಪ್ರಾಪ್ತಿ । ಲಭಿಸಿತು ಸಾಯಿ ಚರಣ ಸಂಗತಿ ।
ಉಂಟಾಯಿತು ಅಚಲ ಭಕ್ತಿ । ಸಂಸಾರದಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಿರಕ್ತರಾದರು ॥ 67

ಆಶಾಪಾಶ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳ । ಹರಿದೊಗೆದು ಎಲ್ಲ ಬಂಧನಗಳ ।
ನೋಡಿರಿ ಮಾನಕರರ ದೈವ ಬಲ । ಸಂಸಾರದಿಂದ ನಿರ್ಮುಕ್ತರಾದರು ॥ 68

ಪರಮಾರ್ಥದ ದ್ವಾರದ ಎದುರಿಗೆ । ಪರಸೇವೆಯ ಮೋಹದ ಒಸಗೆ ।
ಹಾಕಿ ನಿಜಪುತ್ರರ ಕೊರಳಿಗೆ । ಐಹಿಕದ ಕೈಬಿಟ್ಟರು ॥ 69

ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಂನ್ಯಾಸವೇ ಇದು । ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರಗಳಿರಲು ಸಂನ್ಯಾಸದ್ದು ।
ಆದರೆ ಜ್ಞಾನಗರ್ಭನ್ಯಾಸವಲ್ಲದ್ದು । ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಕಷ್ಟದಾಯಕವು ॥ 70

ಅದಕೇ ಈ ಸಾಯಿ ಉದಾರ ಮೂರ್ತಿಗಳು । ಮಾನಕರರ ಅನನ್ಯ ಭಕ್ತಿಯೊಳು ।
ಕೃಪೆ ಮೂಡಿ ಎನಿಸಿತು ಚಿತ್ತದೊಳು । ಅವರ ವಿರಕ್ತಿಯ ದೃಢ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ॥ 71

ಅನಂತ ಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕಾರ ಬಲ । ಚಂಚಲಮನವಾಗದು ಅಚಲ ।
ಮನೋರಾಜ್ಯದ ತೆರೆಗಳು ಪ್ರಬಲ । ಅದರಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿರತೆ ಬಾರದಾಯಿತು ॥ 72

ಶಿರಡಿಯೊಂದೇ ಅಲ್ಲ ನನ್ನ ಸ್ಥಾನ । ನಾನಿರವೆ ದೇಶಕಾಲವಾಚ್ಛಿನ್ನ ।
ತೋರಲಿನದು ಸಪ್ರಮಾಣ । ಮಾನಕರನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರು ॥ 73

ಈ ಶಿರಡಿಯ ವಾಸ ಸಾಕು ಮಾಡು । ಈ ಹನ್ನೆರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ।
ಮಚ್ಛಿಂದ್ರಗಡಕ್ಕೆ ಹೋಗು ತಪಶ್ಚರ್ಯೆಗೆಂದು । ಸುಖದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಇರು ನೀನು ॥74

ಕೇಳಿ ಹೀಗೆ ಸಾಯಿ ವಚನ । ಆಜ್ಞೆಗೆ ಮಾಡಿ ಶಿರಸಾವಂದನ ।
ಹಾಕಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮನ । ಅಭಿವಂದಿಸಿದರು ಚರಣಗಳ ॥ 75

ಅತಿ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಸಾಯಿಗೆ । ಬಾಳಾರಾಮನೆಂದ ಹೀಗೆ ।
ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದರ್ಶನವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ್ಯೆ । ಅಲ್ಲಿ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ॥ 76

ಇಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯದಲಿ ಚರಣ ದರ್ಶನ । ಆಗುವದು ಚರಣ ತೀರ್ಥಸೇವನ ।
ಸಹಜಲೇ ಆಗುವದು ಹಗಲಿರುಳು ಚಿಂತನ । ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲೇನು ಮಾಡಲಿ ॥ 77

ಆದರೆ ಬಾಬಾ ತಮ್ಮನ್ನಗಲಿ । ನನ್ನ ಸ್ವಹಿತವೇನಿರುವದಲ್ಲಿ ।
ಅದ ತಿಳಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನನಗೆಲ್ಲಿ । ಏತಕೆ ನನ್ನನಲ್ಲಿ ಕಳಿಸುತಿರುವಿರಿ ॥ 78

ಆದರೂ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಇರಬಾರದು ಭಕ್ತನಿಗೆ । ಗುರುವಚನದಲಿ ವಿಕಲ್ಪ ಹೀಗೆ ।
ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದು ಮನದೊಳಗೆ । ಮಾನಕರ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪನಾದನು ॥ 79

ಎಂದನು ಬಾಬಾ ಕ್ಷಮೆ ಇರಲಿ । ಕ್ಷುದ್ರ ಬುದ್ಧಿಯ ವಿಚಾರ ನನ್ನಲ್ಲಿ ।
ಅದರಿಂದ ಮುಳುಗಿದೆ ನಾಚಿಕೆಯಲಿ । ಈ ಶಂಕೆ ನನಗೊಪ್ಪದೆಂದು ॥ 80

ಆ ರಮ್ಯ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು । ಶುದ್ಧ ನಿರ್ಮಲ ಜೀವನವಲ್ಲಿಯದು ।
ಮಂದ ಮಂದ ಗಾಳಿ ಬೀಸುವದು । ಸಮಾಧಾನವ ತಂದಿತು ॥ 90

ಸಾಯಿಯವರಿಂದಾಗಿ ಮಾನಕರರು ಹೀಗೆ । ಸಾಯಿ ವಿರಹಿತರಾಗಿ ಗಡದ ಮೇಗೆ ।
ತಪವನಾಚರಿಸಿದರು ಅವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ । ಅವರು ಹೇಳಿದಂತಲ್ಲುಳಿದು ॥ 91

ಬಾಬಾರ ಚಮತ್ಕಾರ ನೋಡಿರೀಗ । ಮಾನಕರರು ತಪನಿಮಗ್ನರಿರುವಾಗ ।
ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನಿತ್ತರಾಗ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದರ್ಶನವನಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ॥ 92

ಸಮಾಧಿಸ್ಥನಿಗೆ ದರ್ಶನವಾಗುವದು । ಅದರಲ್ಲೇನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿರದು ।
ಆದರೆ ಕುಳಿತಿದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದು ಓಡಾಡುತಿದ್ದು । ಶ್ರೀ ಸಮರ್ಥರನು ಕಂಡದ್ದು ॥ 93

ಕೇವಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ್ದಲ್ಲ ಹಾಗೆ । ಬಾಳರಾಮನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾತನಾಡಿ ಕೇಳಿದನವರಿಗೆ ।
ನನ್ನನ್ನೇತಕೆ ಕಳಿಸಿದಿರಿಲ್ಲಿಗೆ । ಅದಕವರೇನು ಉತ್ತರವನಿತ್ತರು ॥ 94

"ಶಿರಡಿಯಲಿದ್ದಾಗ ಅನೇಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳು । ನಿನ್ನಂತರರಂಗದಲೇಳತೊಡಗಲು ।
ನಿನ್ನ ಚಂಚಲಮನವ ಶಾಂತಿಗೊಳಿಸಲು । ಗಡದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಕಳಿಸಿದೆ ॥ 95

ಮಣ್ಣು ಕಲ್ಲು ನೀರುಗಳಿಂದ । ಕಲಸಿ ರಚಿಸಿದ ಮನೆಯೆಂಬುದ ।
ಈ ಮೂರೂವರೆ ಮೊಳ ದೇಹವಿರುವದು । ಶಿರಡಿಯ ಹೊರಗೂ ಎಂದು ನೀ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ॥ 96

ಈಗ ಇಲ್ಲಿರುವ ನಾನೇ ಇರುವೆನಲ್ಲಿ । ನೋಡಿಕೋ ನನ್ನ ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತದಲಿ ।
ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾ ನಿನ್ನ ಕಳಿಸಿದುದು ಇಲ್ಲಿ । ಇದೇ ಕಾರಣಕಾಗಿ ಎಂಬದ ತಿಳಿ" ॥ 97

ಹೀಗೆ ಮಾನಕರನು ಆಮೇಲೆ । ಉದ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲಕ್ರಮಿಸಿದ ಮೇಲೆ ।
ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಕೆ ತಿರುಗಿ ಬರಲೆನುತಲೇ । ಮಚ್ಛಿಂದ್ರಗಡವನು ಬಿಟ್ಟನು ॥ 98

ತನ್ನ ಊರಾದ ವಾಂದ್ರೆಗೆ । ಬರಬೇಕೆನಿಸಿತು ಮನಸಿಗೆ ।
ಪುಣೆಯಿಂದ ದಾದರದವರೆಗೆ । ಉಗಿಬಂಡಿಯಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ ॥ 99

ಹೋದ ಪುಣೆ ಸ್ಟೇಶನದೊಳಗೆ । ತಿಕೀಟುಕೊಂಡಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನುವಾಗ ।
ಕಿಟಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತಾಗ । ಚಮತ್ಕಾರ ನಡೆಯಿತು ॥ 100

ಲಂಗೋಟಿಯೊಂದು ನಡುವಿಗೆ । ರೈತರಂತೆ ಕಂಬಳಿಯೊಂದು ಹೆಗಲಿಗೆ ।
ಗುರುತಿಲ್ಲದ ಪ್ರವಾಸಿಯೊಬ್ಬ ಹೀಗೆ । ಕಿಡಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ಕಂಡನು ॥ 101

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದಾದರದ ತಿಕೀಟ । ಆ ರೈತ ತಿರುಗಿ ಹೊರಟ ।
ನೋಡಿದ ಬಾಳಕರಾಮನತ್ತ । ಕೂಡಲೇ ಹತ್ತಿರ ಬಂದನು ॥ 102

ನೀವೆಲ್ಲಗೆ ಹೋಗುವಿರೆಂದು ಕೇಳಿದ । ಬಾಳಕರಾಮ 'ದಾದರಕೆ' ಎಂದ ।
ರೈತ ತನ್ನ ತಿಕೀಟನವಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೇಳಿದ । ಇನ್ನಿದನು ನೀವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ॥ 103

ನಾನು ಹೋಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆನಲ್ಲಿ । ಆದರೆ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸವಿರುವದಿಲ್ಲಿ ।
ನೆನಪಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ ಇಲ್ಲಿ । ಅದರಿಂದ ಹೋಗುವದನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ ॥ 104

ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟೂ । ಕಷ್ಟದೆ ದೊರಕಿಸುವದು ತಿಕೀಟು ।
ಹೀಗೆ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ದೊರಕಿತು । ಪರಮ ಸಂತೋಷ ಮಾನಕರನಿಗೆ ॥ 105

ಅವನ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಲು । ಜೇಬಿನಿಂದ ಹಣ ತೆಗಯುವಷ್ಟರೊಳು ।
ಆ ಒಕ್ಕಲಿಗ ಗದ್ದಲದೊಳು । ಕಾಣದಾದ ಎಲ್ಲೂ ॥ 106

ಆ ರೈತನ ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದು । ಬಾಳಕರಾಮನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದು ।
ಆಯಿತೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲವದು । ಅಷ್ಟರಲಿ ಉಗಿಬಂಡಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತು ॥ 107

ಕಾಲಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ಟು ಇರದ । ತಲೆಗೊಂದು ಹರಕು ಬಟ್ಟೆ ಸುತ್ತಿದ ।
ಹೆಗಲಿಗೆ ಕಂಬಳಿ ಲಂಗೋಟಿ ಉಟ್ಟಿದ್ದ । ಈ ಒಕ್ಕಲಿಗನಾರಿರಬಹುದು ॥ 108

ತಿಕೀಟಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕಡಿಮೆಯೇನಿಲ್ಲ । ಅದನು ಆತ ತಾನೇ ಕಟ್ಟಿದನಲ್ಲ ।
ಒಡೆಯದ ಒಗಟವಾಗಿದೆ ಇದೆಲ್ಲ । ಈ ಆಭಾರದ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ನನಗೇಕೆ ॥ 109

ಉದಾರ ಮತ್ತು ನಿರಪೇಕ್ಷ ಮನದವನ । ಮೇಲ್ನೋಟಕೆ ಒಕ್ಕಲಿಗನಂತಿರುವವನ ।
ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾರದಾದೆ ಅವನ । ಎಂಬ ದುಃಖ ಮಾನಕರರಿಗಾಯಿತು ॥110

ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ಅವರು ಹಾಗೇ । ಭೆಟ್ಟಿಯಾದನೆಂಬ ಆಶೆ ಮನದೊಳಗೆ ।
ಉಗಿಬಂಡಿ ಸ್ಥಳಬಿಟ್ಟು ಕದಲುವವರೆಗೆ । ತಟಸ್ಥರಾಗಿ ಬಾಗಿಲಲೇ ನಿಂತರು ॥ 111

ಆಮೇಲೆ ಗಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿತು । ಆಗ ಭೆಟ್ಟಿಯ ಆಶೆಯೇ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು ।
ಗಾಡಿಯು ಚಲಿಸತೊಡಗಿತು । ಜಿಗಿದು ಬಂಡಿಯಲಿ ಹತ್ತಿದರು ॥ 112

ಗಡದ ಮೇಲಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಭೆಟ್ಟಿ । ಹಾಗೆಯೇ ಈಗಿಲ್ಲಿ ನಡೆದ ರೀತಿ ।
ನೋಡಿ ರೈತನ ವಿಚಿತ್ರ ನಡತಿ । ಮಾನಕರರ ಮನತಳಮಳಿಸಿತು ॥ 113

ಹೀಗೆ ಈ ಸದ್ಭಕ್ತರು । ಸಾಯಿ ಪದದಲಿ ಪೂರ್ಣ ಅನುರಕ್ತರು ।
ದೃಢ ಶ್ರದ್ಧೆ ಭಕ್ತಿ ಸಂಯುತರು । ಆಗಿ ಕೃತಾರ್ಥರಾದರು ಶಿರಡಿಯಲಿ ॥ 114

ಸಾಯಿ ಸಂಲಗ್ನ ಪದಾಬ್ಜರಜದಲಿ । ಸಾಯಿ ನಾಮಧ್ವನಿ ಗುಂಜಿಸುತಲಿ ।
ಉಳಿದರು ಶಿರಡಿಯಲ್ಲಿ । ಬಾಲಕರಾಮರುಳಿದರು ಭಕ್ತ ಭ್ರಮರರಾಗಿ ॥ 115

ಬಾಬಾರ ಅನುಜ್ಞೆಯನು ಪಡೆದು । ಮುಕ್ತಾರಾಮನನು ಜೊತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ।
ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಶಿರಡಿಯ ಬಿಟ್ಟು । ಹೊರಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತಿದ್ದರು ॥ 116

ಆದರೂ ಶಿರಡಿಯೇ ಕೇಂದ್ರಸ್ಥಾನವಿದ್ದು । ಆಗಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ।
ಕೊನೆಗೆ ದೇಹ ವಿಸರ್ಜನೆಯಾದದ್ದೂ । ಪರಮಪಾವನ ಶಿರಡಿಯಲೇ ॥ 117

ಧನ್ಯ ಪೂರ್ವಕೃತ ಪುಣ್ಯ । ಆದರು ಸಾಯಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ವಿಷಯ ।
ಅವರ ಚರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಹತ್ತಿಲಯ । ನಿರ್ಭಯ ಮರಣವ ಪಡೆದರು ॥ 118

ಧನ್ಯ ತಾತ್ಯಾಸಾಹೇಬ ನೂಲಕರರು । ಧನ್ಯ ಮೇಘಾ ಭಕ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠರು ।
ಕೊನೆಗೆ ಶಿರಡಿಯಲಿದ್ದು ಭಜನ ತತ್ಪರರು । ತಮ್ಮ ದೇಹವ ವಿಸರ್ಜಿಸಿದರು ॥ 119

ಮೇಘಾ ಪಡೆದ ಪಂಚತ್ವ । ಆಗ ನೋಡಬೇಕಿತ್ತು ಉತ್ತರವಿಧಿಯ ಮಹತ್ವ ।
ಮತ್ತು ಬಾಬಾರ ಭಕ್ತ ಸಖ್ಯತ್ವ । ಮೇಘಾ ಮೊದಲೇ ಕೃತಕೃತ್ಯನಾಗಿದ್ದ ॥ 120

ಭಕ್ತರೆಲ್ಲರನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು । ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಸ್ಮಶಾನ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟು ।
ಬಾಬಾರೂ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದು । ಹೂವು ಹಾರಿಸುತ ಮೇಘಾನ ಮೇಲೆ ॥ 121

ಮೇಘಾನ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆ ಆದಾಗ್ಯೆ । ಕಣ್ಣೀರು ಬಂದಿತು ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ಮಾಯೆಯಲಿ ತೊಡಗಿದ ಮಾನವರ ಹಾಗೆ । ಶೋಕಾಕುಲಿತರಾದರು ॥ 122

ಬಾಬಾ ಪ್ರೀತಿಯಲಿ ಸ್ವಕರಗಳಿಂದ । ಪ್ರೇತವ ಆಚ್ಛಾದಿಸಿದರು ಪುಷ್ಪಗಳಿಂದ ।
ಶೋಕ ಮಾಡಿದರು ಕರುಣ ಸ್ವರದಿಂದ । ಬಳಿಕವರು ತಿರುಗಿ ಬಂದರು ॥ 123

ಮಾನವರ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುವಂಥ । ನೋಡಿರುವೆವು ಸಂತರನು ಅಂಥ ।
ಆದರೆ ಸಾಯಿಬಾಬಾರ ಮಹತ್ವ । ಎಷ್ಟೆಂತ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಲಿ ॥ 124

ವ್ಯಾಘ್ರದಂಥ ಕ್ರೂರಪ್ರಾಣಿಗೆ । ಅದಕೇನು ಜ್ಞಾನವಿರುವದೇ ಮನುಷ್ಯರ ಹಾಗೆ ।
ಆದರೂ ಅದೂ ಬಂದಿತು ಬಾಬಾರ ಚರಣದೆಡೆಗೆ । ಅಘಟಿತ ಲೀಲೆ ಬಾಬಾರದು ॥ 125

ರಮ್ಯ ಕಥೆಯೊಂದನು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ । ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳಿರಿ ಚಿತ್ತವಿತ್ತು ನೆಟ್ಟಗೆ ।
ಆಗ ತಿಳೀದಿತು ಬಾಬಾರ ವ್ಯಾಪಕತೆಯ ಬಗೆ । ಸಮಚಿತ್ತತೆ ಎಲ್ಲರಲವರದು ॥ 126

ಒಮ್ಮೆ ಶಿರಡಿಯಲಿ ಚಮತ್ಕಾರವಾಯಿತು । ನಿರ್ಯಾಣಕ್ಕಿನ್ನು ಏಳು ದಿನ ಉಳಿದಿತ್ತು ।
ಒಂದು ಎತ್ತಿನ ಬಂಡಿ ಬಂತು । ನಿಂತಿತು ಬಂದು ದ್ವಾರದಲಿ ॥ 127

ಅದರಲ್ಲೊಂದು ವ್ಯಾಘ್ರ ಪ್ರಚಂಡ । ಕೊರಳಿಗೆ ಸರಪಳಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ।
ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಿಗಿದಿದ್ದ । ಭಯಂಕರ ಮುಖ ಹಿಂದುಗಡೆ ॥ 128

ಅದಕೇನೋ ವ್ಯಥೆ ಇದ್ದಿತು । ದರವೇಶಿಗಳು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿ ಬೇಸತ್ತು ।
ಕೊನೆಯ ಉಪಾಯವನು ಕುರಿತು । ಸಂತದರ್ಶನಕದನು ತಂದರು ॥ 129

ಆ ದರವೇಶಿಗಳಿದ್ದರು ಮೂರು ಜನ । ಆ ವ್ಯಾಘ್ರವಿತ್ತವರ ಜೀವಿತದ ಸಾಧನ ।
ಊರೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರದನ । ಅದರಿಂದ ಉಪಜೀವನ ನಡೆಸುತಿದ್ದರು ॥ 130

ತಿರುಗಾಡುತ್ತ ಅತ್ತಕಡೆ ಬಂದಾಗ್ಯೆ । ಬಾಬಾರ ಲೀಲೆ ಬಿತ್ತು ಕಿವಿಗೆ ।
ಹುಲಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಜೊತೆಗೆ । ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ಬಂದರು ॥ 131

ಅವರ ಚರಣ ಚಿಂತಾಮಣಿಯಾಗಿದ್ದು । ಅಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗಳು ಕೈ ಮುಗಿಯುತಿದ್ದು ।
ನವನಿಧಿಗಳು ಚರಣದಲಿ ಹೊರಳಾಡುವದು । ಅವರ ಚರಣತೀರ್ಥವ ತೆಗೆದುಕೊಳುವರು ॥ 132

ಅವರಚರಣದಲಿ ಶಿರಬಾಗಿ । ಆಶೀರ್ವಾದವ ಕೇಳುವ ಹುಲಿಗಾಗಿ ।
ಸಂತರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಾಗಿ । ಎಲ್ಲರ ಕಲ್ಯಾಣವಾದೀತು ॥ 133

ಆ ದರವೇಶಿಗಳು ಅದಕೆಂದು । ಹುಲಿಯನು ಕೆಳಕ್ಕಿಳಿಸಿಕೊಂಡು ।
ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸರಪಳಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು । ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತರು ॥ 134

ಮೊದಲೇ ಹಿಂಸ್ರ ಭಯಾನಕ ಪ್ರಾಣಿಯದು । ಅದರಲಿ ರೋಗ ಪಿಡೀತವಾದದ್ದು ।
ಅದರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಅಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿದ್ದು । ಮೌನ ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತಿದ್ದರು ॥ 135

ದರವೇಶಿಗಳು ಆ ವ್ಯಾಘ್ರದ ಸ್ಥಿತಿಯನು । ಬಾಬಾರ ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆಲ್ಲವನು ।
ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯನು । ತಿರುಗಿ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರು ॥ 136

ಸರಪಳಿಯ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಿಗಿದು । ಹರಿದುಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋಗದಿರಲೆಂದು ।
ಆಮೇಲದನು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು । ಬಾಬಾರೆದುರಿಗೆ ತಂದರು ॥ 137

ತೇಜೋರಾಶಿಗಳಾದ ಸಾಯಿಯ ನೋಡುತ್ತಲೇ । ಹುಲಿ ಮೆಟ್ಟಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ।
ತಿಳಿಯದೇನು ಹೆದರಿಕೆ ಅದರ ಮನದಲ್ಲೇ । ಅತ್ಯಾದರದಿಂದ ತಲೆ ಬಾಗಿಸಿತು ॥138

ನೋಡಿರೆಂಥ ಚಮತ್ಕಾರ । ನೋಡಿದರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ।
ಮೆಟ್ಟಲೇರಿದಾಗ ವ್ಯಾಘ್ರ । (ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು) ದೃಷ್ಠಿಯಲಿ ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿತ್ತು ॥ 139

ಕೂಡಲೇ ಬಾಲವನುಬ್ಬಿಸಿತು । ಮೂರು ಸಲ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಡಿಯಿತು ।
ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ ದೇಹವಿಟ್ಟಿತು । ನಿಚೇಷ್ಟಿತ ಬಿದ್ದಿತು ವಿಕಲವಾಗಿ ॥ 140

ಒಮ್ಮೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿತು । ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿತು ।
ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು । ವ್ಯಾಘ್ರವು ಶಾಂತಿ ಹೊಂದಿದ್ದು ಕಂಡು ॥ 141

ಒಂದು ರೀತಿಯಲಿ ದರವೇಶಿಗಳಾದರು ಖಿನ್ನ । ಮತ್ತೆ ಅವರು ಕಂಡರು ಪ್ರಸನ್ನ ।
ಈ ರೋಗಗ್ರಸ್ತ ಆಸನ್ನ ಮರಣ । ಪ್ರಾಣಿ ನಿರ್ವಾಣ ಪಡೆಯಿತೆಂದು ॥ 142

ಸಾಧುಸಂತರ ಎದುರಿಗೆ । ಪ್ರಾಣೋತ್ಕ್ರಮಣ ವಾದಾಗ್ಯೆ ।
ಕ್ರಿಮಿ, ಕೀಟಕ, ಹುಲಿಯೇ ಇರುವಾಗ್ಯೆ । ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಅದಕೆ ॥ 143

ಹೋದ ಜನ್ಮದ ಋಣವಿರಬೇಕು । ಆ ಋಣವನೀಗ ಮುಟ್ಟಿಸಿರಬೇಕು ।
ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ ದೇಹವಿಡಬೇಕು । ಅಘಟಿತ ಲೀಲೆ ವಿಧಿಯದು ॥ 144

ಸಂತರ ಚರಣದಲಿಟ್ಟು ಶಿರವನ । ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿ ಹೊಂದವುದ ಮರಣ ।
ಕೂಡಲೇ ಆಗುವದು ಉದ್ಧಾರ ಅವನ । ಇದೇ ಸಾರ್ಥಕ ಜನ್ಮದ್ದು ॥ 145

ದೈವವನದು ದೊಡ್ಡದಿರದೇ । ಸಂತ ಜನರ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ।
ಅವರ ಶರೀರ ಬೀಳುವದೇ । ಆಗುವದೇ ಅವರ ಉದ್ಧಾರ ॥ 146

ಸಾಧುಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯ ಎದುರೊಳು। ಪರಮ ಸುಖವದು ದೇಹವಿಡಲು ।
ಮೃತವೇನು ವಿಷವನೇ ಕುಡಿಯಲು । ಮರಣದ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಲ್ಲವರಿಗೆ ॥ 147

ದೃಷ್ಟಿಯ ಎದರು ಸಂತರ ಚರಣ । ಇದ್ದಾಗ ಬಿಟ್ಟವರ ಪ್ರಾಣ ।
ಧನ್ಯ ಆ ದೇಹವು ಕೃಷ್ಣಾರ್ಪಣ । ಪುನರ್ಜನನವಿಲ್ಲದಕೆ ॥ 148

ಸಂತರ ದೃಷ್ಟಿಯ ಸನ್ಮುಖ । ಬಂದದ್ದರಿ ಮರಣವಲ್ಲವದು ವೈಕುಂಠ ಸುಖ ।
ಗೆದ್ದನವ ಈ ಮೃತ್ಯು ಲೋಕ । ಪುನರ್ಭವದ ಶೋಕವಿಲ್ಲವನಿಗೆ ॥ 149

ಸಂತರೆದುರಿಗೆ ದೇಹ ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದು । ಅಂಥವರಿಗೆ ಪುನರಾವೃತ್ತಿ ಇರದು ।
ಅದೇ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳ ನಿಷ್ಕೃಯಾಗಿದ್ದು । ಉದ್ಧಾರಗತಿಯ ಹೊಂದಿದ ನವ ॥ 150

ಆನಖಾಗ್ರ ಸಂತಾವಲೋಕನ । ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ದೇಹ ಪತನ ।
ಅದಕೆನ್ನಲಾಗದು ಮರಣ । ನಿಜೋದ್ಧರಣವೇ ಅದು ನಿಜದಲಿ ॥ 151

ನೋಡ ಹೋಗಲು ಪೂರ್ವ ವಿಧಾನ । ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಪುಣ್ಯವಾನ ।
ಮೆರೆಸುತಿರಲು ವಿಧ್ಯಾಭಿಮಾನ । ಅವಮಾನಿತನಾದ ಹರಿಭಕ್ತ ॥ 152

ಅವನ ಶಾಪದಿಂದಾಗಿ । ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ಕ್ರೂರ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ।
ಚರಣವ ಹೊಂದಿದ ಉಃಶಾಪದಿಂದಾಗಿ । ಅಭಿನವ ಕಾರ್ಯವಿದು ಭಕ್ತನದು ॥ 153

ಎನಿಸಿತದು ಉಃಶಾಪ ಪಡೆಯಿತು । ಸಾಯಿ ದರ್ಶನದಿಂದ ಪಾಪ ನಶಿಸಿತು ।
ಬಂಧ ಹರಿಯಿತು ತಾಪ ಮುಗಿಯಿತು । ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೇ ಉದ್ಧಾರವಾಯಿತು ॥ 154

ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಭಾಗ್ಯನಿರದ ಹೊರತು । ಸಂತರೆದುರು ಮರಣ ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು ।
ತ್ರಿತಾಪ ತ್ರಿಗುಣ ಮರ್ದನವಾಯಿತು । ನಿರ್ಗುಣನಾಗಿ ಉರುಳಿದನವ ॥ 155

ಹೀಗೆ ಪೂರ್ವಕರ್ಮಾನುಬಂಧ । ತಪ್ಪಿತು ಕ್ರೂರ ದೇಹ ಸಂಬಂಧ ।
ಹರಿಯಿತು ಲೋಹ ಶೃಂಖಲಾ ಬಂಧ । ಈಶ್ವರೀಯನಿಬಂಧ ಇದು ಒಂದು ॥ 156

ಸಾಧು ಸಂತರ ಚರಣದಲಲ್ಲದೇ । ಉದ್ಧಾರಗತಿ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿದೆ ।
ಈ ವ್ಯಾಘ್ರಕೆ ಅದೇ ಸಿಕ್ಕಿದೆ । ದರವೇಶಿಗಳದರಿಂದ ಪ್ರಸನ್ನರು ॥ 157

ವ್ಯಾಘ್ರ ಅವರ ಚರಿತಾರ್ಥ ಸಾಧನ । ವ್ಯಾಘ್ರದಿಂದವರ ಕುಟುಂಬ ಪೋಷಣ ।
ಆ ವ್ಯಾಘ್ರಕ್ಕೆ ಬರಲು ಮರಣ । ದರವೇಶಿಗಳು ಖಿನ್ನರಾದರು ॥ 158

ದರವೇಶಿಗಳು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆಂದದ್ದು । ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಗತಿಯೇನಿದರದು ।
ಹೇಗಿದನು ಹೂಳುವದು । ತಾವೇ ಸದ್ಗತಿಯ ತೋರಿರಿದಕೆ ॥ 159

ದುಃಖಿಸದಿರೆಂದರು ಮಹಾರಾಜರು ಇಂತು । ಅದರ ಕೊನೆ ಇಲ್ಲೇ ಆಗುವದಿತ್ತು ।
ಅದೂ ಬಹಳ ಪುಣ್ಯ ಪಡೆದಿತ್ತು । ಅತ್ಯಂತ ಸೌಖ್ಯವ ಹೊಂದಿತು ॥ 160

ಆ ತಕ್ಕೆಯ ಆಕಡೆಯತ್ತ । ಶಂಕರನ ಮಂದಿರವಿರುವತ್ತ ।
ಒಯ್ದು ಅದಕೆ ಗತಿ ಕಾಣಿಸುತ । ಅತ್ಯಂತ ಸೌಖ್ಯವ ಹೊಂದಿತು ॥ 161

ಅದನು ಅಲ್ಲಿ ಹೂಳುವದು । ಅದರಿಂದ ಅದೂ ಸದ್ಗತಿಯ ಪಡೆಯುವದು ।
ಋಣಮುಕ್ತ ಬಂಧ ಮುಕ್ತವಾಗುವದು । ನಿಮ್ಮ ಕೈಗಳಿಂದ ಅದು ॥ 162

ಹೋದ ಜನ್ಮದಲಿ ನಿಮ್ಮ ಋಣಿಯವ । ಆ ಋಣ ತೀರಿಸಲು ಈ ಅವತಾರವ ।
ತಾಳಿ ನಿಮ್ಮ ಬಂಧನದಲಿ ಅವ । ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಇದ್ದನು ॥ 163

ಬಳಿಕ ದರವೇಶಿಗಳು ಅದನೆತ್ತಿಕೊಂಡು । ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಳಿ ಹೋದರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ।
ನಂದಿಯ ಹಿಂದಿನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಗ್ಗು ತೆಗೆದು । ಅದರಲ್ಲದನು ಮುಚ್ಚಿದರು ॥ 164

ಎಂಥ ಚಮತ್ಕಾರವಿದು । ವ್ಯಾಘ್ರವು ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಾಣ ತ್ಯಜಿಸುವದು ।
ನಡೆದ ಪ್ರಕಾರ ಇಷ್ಟೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೂ ಅದು । ಮರೆತುಹೋಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು ॥ 165

ಆದರೆ ಅಂದಿನಿಂದ ಏಳೇ ದಿನಗಳಿಗೆ । ಬಾಬಾ ದೇಹವಿಟ್ಟರು ಧರಣಿಗೆ ।
ಅದರಿಂದದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಮನದೊಳಗೆ । ಉಕ್ಕಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರುವದು ॥ 166

ಮುಂದಿನಧ್ಯಾಯ ರುಚಿ ಇದಕಿಂತ । ಬಾಬಾರೇ ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಚರಿತೆ ಹಾಡುತ ।
ಗೋಖಲೆ ಬಾಯಿಯ ಅಭೀಷ್ಟ ಪೂರೈಸುತ । ಅನುಗ್ರಹವನಿತ್ತರವಳಿಗೆ ॥ 167

ಹೇಮಾಡ ಸಾಯಿನಾಥರಿಗೆ ಶರಣ । ಗುರುವಿನಿಂದ ಬಾವಿಯಲಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಜೋತಾಡಿಸಿಕೊಂಡವನ ।
ಹೇಗೆ ಬಾಬಾ ಮಾಡಿದರು ಕೃಪಾ ಸಂಪಾದನ । ಎಂಬದನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು ॥ 168

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೆ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೆ । ದರ್ಶನ ಮಹಿಮಾನಾಮ ಏಕತ್ರಿಂಶತ್ತಮೋಧ್ಯಾ
ಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥